Ömrü çürütmədim ucuz şöhrətə

Əziz və həmişə təzə-tər, mehriban qələmdaş dostum Əli Rza bəyə hörmət və ehtiram. Gözəl insan, bu şeirləri Sizə göndərirəm. Məsləhət bilsəniz, dərc etməyinizi xahiş edirəm.
Hörmət və səmimiyyətlə:

Xanəli KƏRİMLİ.
23.12.2025

Xanəli KƏRİMLİ

UNUTMA Kİ...

Əlim yetmir,ünüm çatmır dağlara,
Ömrümün boranlı,qarlı çağında.
Çarə yox ki mən sinəsi dağlara,
Qalmadı bir çiçək bağca-bağımda.

Çox gəzmişdim o dağları bir zaman,
Bulağına, cığırına bələddim.
Hayanına hayan idim ürəkdən,
Cəfasına əyilməzdi nur qəddim.

Sanırdım ki,dağlar anam,atamdı,
Sirr yerimdi,ərk yerimdi əzəldən.
Üzü dönmüş bu fələyin üzündən
Əlim çıxdı o müqəddəs gözəldən.

İndi təpə,təpəciklər həmdəmim,
Nə sevincim,nə kədərim bəllidi.
Bir təklik var,tənhalıq var içimdə,
Bu da mənim üçün bir təsəllidi.

Ay Xanəli, çox da zilə çıxma sən,
Tale də sən,qismət də sən,bəxt də sən.
Unutma ki,karvan adlı köçdəsən,
Bir gün o yan,bir gün bu yan...
Bax da sən!!!

22.12.2025.

DÜNYA

Mən bu dünya ilə yollaşammadım,
Kim yolla bilsə,halaldır ona.
Dünyayla dildaşlar,sözdaş olanlar
Çapırlar atını hər an dörd yana.

Üzdə mələksima,əziz,mehriban,
İçi fitnə-fəsad,şərdi bu dünya.
Güclüyə toy-bayram, eyşi-işrətdi,
Gücsüzə bir dərdi-sərdi bu dünya.

Bir anda min rəngə,min dona girir,
Nə Allahdan qorxur,nə də iblisdən.
Milyon illərdir ki,toylu,yaslıdı,
Nə şövqündən düşür,nə də həvəsdən.

Onun da öz mizan-tərəzisi var,
Heç kəsi,heç nəyi almır vecinə.
Neçə min peyğəmbər gəlib getsə də,
Nə kitaba baxır,nə də ki dinə.

Dəyirman daşıtək gündüz,gecəli,
Hərlənir,fırlanır... öz aləmində.
Üyüdüb töksə də qərinələri,
Elə keyfindədir,elə keyfində.

Xanəli,başını çox ağrıtma sən,
Qiymətdə gövhərdi,dürdü bu dünya.
Yerin də,göyün də sirri özündə,
Sirlərin içində sirdi bu dünya...

16.12.2025.

MƏNİM DƏ HALIMA ŞÜKÜR EDƏN VAR

Nə böyük dərd imiş gərəksiz olmaq,
Bu da diri-diri ölməymiş,demə.
Bir vaxtlar başıma and içərdilər,
Şöhrətim düşmüşdü bütün aləmə.

Kimsədən bir içim su da ummadan
Çox "bağlı" qapılar açardı adım.
Nə bir arxalıdan,nə bir "qoçudan",
Nə də bir nadandan heç vaxt qorxmadım.

Elə bil,o vaxtlar "haqq" deyilən şey
Hələ ölməmişdi,diriydi bir az
Çoxunda var idi Allah qorxusu,
Bilirdi, bu dünya belə də qalmaz.

Nə qədər "atlılar" atsız qaldılar,
Tozanaq yollarda itdi izi də .
Nə qədər "adlılar" adsız qaldılar,
Tükəndi taqəti, çökdü dizi də.

Yaxşı ki, mən gördüm o mənəmləri,
Hikkəsi göy dəlib,yer deşənləri.
Bir xəfif meh gəlcək,bir səs titrəcək
Sonradan ilan tək mələşənləri.

Bəlkə də,onları görməsəydim mən,
Heç vaxt inanmazdım haqq-ədalətə.
Onunçün haqq yolun tutub əzəldən
Ömrü çürütmədim ucuz şöhrətə.

İndi qınamıram kimsəni,nəyi,
Kimsənin kimsədən yoxdu xəbəri.
Elə bir zəmanə, dövran gəldi ki,
Çoxumuzun daşdan çıxır çörəyi...

Hərə öz hayında,öz azarında,
Başın qaşımağa macal da tapmır.
Əsəblər o qədər tarımlaşıb ki,
Beş kəlmə söhbətə hövsələ çatmır.

Tənhalıq adında,təklik adında
Bir iblis vurnuxur köksümüz altda.
Quru salam-sabah,hal-əhval tutmaq
Boğazdan yuxarı olub həyatda.

Gərəksiz olsam da gərəksizlərə
Yenə də ömür-gün yolçusuyam mən.
Mənim də halıma şükür edən var,
Çünki haqq-ədalət ölçüsüyəm mən.

VAXTINDA DUYMADIQ BİZ BU HİKMƏTİ

İti ağıllılar yatan oldular,
Axırda saxsı qab satan oldular.
N.Gəncəvi

Özünü,sözünü bilməyən adam,
Bilirəm,bezmisən yaşayışından.
Ömründə bircə yol gülməyən adam,
Sən zillət çəkirsən körpə yaşından.

Elə bilirdin ki,hər doğan günəş
Sənin də bəxtinə salacaq işıq?!!..
Ən böyük qazancın qabarlı əllər...
Ruhunsa pərişan,yuxun qarışıq.

Alnının,üzünün qırışlarına
Bir ovuc dən səpsən, biri göyərməz.
Min dərd ağacı da əksən sübhədək,
Nə qol-qanad açmaz,nə də bar verməz.

Hayana baxırsan ev-eşiyində,
Kitabdı, dəftərdi, kağız, qələmdi.
Bir vaxtlar onlardı çörək ağacın...
İndisə yediyin dərddi,ələmdi.

Məqamı gələndə,vaxtı gələndə
Bağladın qapını öz qismətinə.
Aludə olmuşdun,vurğun olmuşdun
Bir-iki hikmətli söz şöhrətinə.

İndi səndən "ayıq",səndən "duyuqlar"
Qaz vurub qazanın doldurur hər gün.
Sənsə kitab yazıb,şeir deməklə
Ömrünü,gününü çürütdün bütün.

Bir vaxt kitablara verdiyin pulu
Yığsaydın, insantək ömür sürərdin.
Bir kasıb,çarəsiz,köməksizin də
Əlindən tutardın,"şükür" deyərdin.

İndi kitablar da dəyərsizləşib
Sənin tək ,mənim tək insanlar kimi.
Atılıb bir nimdaş xarabalığa
Cəlalı dağılan xaqanlar kimi.

Demə, oxunmalı ən böyük kitab
Zamanın özüymüş zaman dilində.
Vaxtında duymadıq biz bu hikməti,
Duysaydıq, qalmazdıq səfil günündə...

11.11.2025.

ÖMÜR DEDİYİMİZ...

Mənlə bağlı bir sənədə vurulmaq üçün fotoşəklimi istəmişdilər. Mən indiki çağımın şəklini göndərdim.Bu şəklimi vootçapda görən qələmdaş dostum Seyfəddin Eyvazlı mənim özümdə olan bir az "cavan" şəklimi göndərərək kövrək duyğularla yazdı:"Təklif edirəm ki, Xanəli müəllimin bu şəkli şəxsi səhifəsinə vurulsun". Doğrusu, bu səmimi duyğular məni də dğulandırdı...

Sənin duyğuların kövrəltdi məni,
Üstümə illərin qayğısı gəldi,
Mən elə bilirdim,ömrün hər çağı
Daha təravətli,daha gözəldi

Şəkilimə baxdım-son şəkilimə,
Qəlbimdən,duyğumdan qara qan axdı.
Üzün qırışları,göz baxışları
Mənə pıçıldadı:"Bəsdi, ta vaxtdı.

Daha qalmayıbdı o qəddi-qamət.
Yerişin,duruşun payız çağıdır.
Nə halın o haldır,nə də əhvalın,
Baharın gedibdir,qış qonağındır.

Bir anlıq keçdiyin yollara dön bax,
Gör nəyin qalıbdı səndən nişanə.
Sən özün özünçün heç yaşamadın,
Özgələr dərdiylə oldun divanə.

Sənin taleyinə yazılmış,bəlkə,
Od- ocaq olasan ocaqsızlara.
Ümidi kəsilən,haqqı talanan
Arxasız,köməksiz,yapyalqızlara.

Artıq gün əyilib,qürub çağıdır.
Ələnən ələnib,çıxıbdı əldən.
Nə qədər gec deyil,özünə tapın,
Yoxsa,ümid yoxdur özgə kimsədən"

...Bu da bir ömürün son akkordları,
Başlandı nöqtədən, bitdi nöqtədə.
Nə qədər boranlar,çovğunlar gördü,
Ömür dediyimiz buymuş,bəlkə də...

25.09.2025